

Ze zápisníku námořníka

Kateřina Doležalová

Mé rodině
Všem lidem se smyslem pro humor
a hlavně
Jimmy, Jani, Evči, Kač a Nicol

Jedna tužka, jedno strouhátko, jeden deník, jedna loď a jeden rok, rovná se miliarda šíleností.

Katka

Vydalo nakladatelství

JONATHAN LIVINGSTON

v Praze, 2016

Obálka Daniela Antalovská

© Kateřina Doležalová, 2016

ISBN ePub 978-80-7551-033-4

ISBN mobi 978-80-7551-034-1

ISBN PDF 978-80-7551-035-8

Obsah

JAK TO VŠECHNO ZAČALO	5
PRVNÍ ROTACE	15
DRUHÁ ROTACE	47
TŘETÍ ROTACE	67
ČTVRTÁ ROTACE	83
PÁTÁ ROTACE	99
ŠESTÁ (a díky bohu i poslední) ROTACE	123
EPILOG	147
PÁR FOTEK ZÁVĚREM	150

JAK TO VŠECHNO ZAČALO

21. 02. 2014 – pátek

14:05

Registruji se u jedné agentury, která se zabývá nabídkou pracovních míst na zaoceánských a říčních lodích.

14:30

Vyplňování stohu papírů.

Skenování stohu papírů.

15:46

Mláčení hlavou o zeď, co mě to zase napadlo.

15:51:00

Přesvědčování sama sebe, že to dokážu.

15:51:01

Přesvědčování sama sebe, že to nedokážu.

15:52

Panáček rumu.

Opět vyplňování papírů.

19:23

Ukončení prvního byrokratického kolečka.

20:18

Cítím strategický čas, je po televizních novinách. Máma již všechny katastrofy světa slyšela, takže jí taková maličkost, jako že pojedu sama do ciziny a nejlépe na celý rok, bude připadat jako pomáda pro uši.

20:19

Sbírám odvahu.

20:31

Oznamuji mámě, že jsem se rozhodla pracovat na lodích.

20:33

Máma si přechroustala informace a dodává: „Tak to jo Kačenko, to byl výborný nápad.“

V hlase rozpoznávám lehkou ironii. To je ale normální.

22:18

Opatrně se ptám mámy, zda si pamatuje, co jsem jí říkala o lodi, a utvrzuji ji v tom, že to myslím vážně.

22:19

„Ale ano, jasně, chápu, pojeděš na loď, výborný nápad, koupím ti lahev rumu a kotvu, neboj.“

22:20

Kývnou spokojeně hlavou a odcházím spát.

26. 02. 2014 – středa

13:43

Přišel mi e-mail, ve kterém byla pozvánka na první pohovor, který se konal v Praze.

13:44

Panika! Co na sebe? Vždyť můj šatník obsahuje jen trička, rifle a sportovní mikiny a bundy!

Máma navrhuje sukni.

Klepu jí na čelo.

Sukni jsem na sobě neměla od první třídy základní školy. Jen vzpomínka na to ve mne vyvolává hororové emoce, paniku a pocit naprostého nepohodlí.

14:20

Procházíme obchody a hledáme cokoli, co by se alespoň vzdáleně dalo obléci na pohovor.

Máma stále trvá na sukni a já jí stále klepu na čelo.

18:20

Po čtyřech hodinách v obchodech s oblečením to vzdávám, přežehnám se a oblékám první „ucházející“ sukni. K mému překvapení „to“, tedy odraz v zrcadle, nevypadá tak špatně.

„Co k sukni?“ ptám se.

„No přece lodičky,“ zní odpověď.

Ano, samozřejmě, číslo 43 se dá naprosto bez problémů sehnat v každém obchodě, v různých barvách a provedeních.

18:29

Vzpomínám si, že jedny lodičky, no v čísle 43 se jim jinak říkat prostě nedá, mám doma z dob mých studentských let na hotelové škole.

18:40

Ještě rychlý nákup halenky s modro-bílými proužky, jak vtipně poznamenává prodavačka k tématu na pohovor, a jsem připravena.

28. 02. 2014 – pátek

00:18

Noc před pohovorem.

Zdá se mi, že se topím. Potápím se i s lodí. Loď se potápí kvůli mně. Já se potápím kvůli depresi. Deprese se utápí v alkoholu. Jsem alkoholik. Každý námořník je alkoholik. Takže jsem připravena...

01. 03. 2014 – sobota

07:00

Vystrojená s pocitem že to „nejsem já“ odcházím na vlak.

07:19

Při nastupování do vlaku si odborně orvu spodní lem sukně, neb jsem si ji přišlápla na schůdcích. No s kalhotami by se to nestalo. To nám to hezky začíná.

07:22

Ve vlaku sedím mlčky, což se mi moc často nestává.

07:30

Koukám na lem plandající na podlaze.

Přemýšlím, zda jej orvat celý.

„Umělecký záměr,“ říkám si.

Uvažuji, zda to půjde urvat přes ty dva švy po stranách.

Uvažuji, zda mám sebou nůžky nebo nůž.

Uvažuji, čím by se nůžky nebo nůž daly nahradit.

Uvažuji, kde ve vlaku sehnat a kde nenápadně rozbít lahev od piva, abych získala ostrý střepek a tím sukni upravila.

07:33

Uvažuji, zda jsem normální.

07:40

Uvazuji na sukni uzel, vypadá to naprosto příšerně.

Koukám z okna a je mi to vlastně úplně jedno.

Jo naprosto.

Od této chvíle, úplně nesvá v tom co mám na sobě, ještě k tomu s orvanou sukni, si říkám, že se jedu alespoň pobavit a udělat ze sebe šaška.

11:23

Přijíždím do Prahy.

11:45

Vcházím do hotelu, kde se koná pohovor.

Nacházím dav vystrojených lidí.

Šaty, obleky, aktovky a zděšení v očích.

Ano, to budu správně.

12:00

Přichází vedoucí agentury, který nás informuje, že pohovory začnou za několik málo minut. Půjdeme tam hezky po jednom, aby si nás zástupce společnosti mohl pěkně vychutnat.

12:05:01

S úsměvem, že si nás bude volat podle abecedy a tak to budu mít „rychle za sebou“ se usadím na židli.

12:05:38

Dopadám na zem, neb jsem si sedla vedle židle.

12:05:58

Sedám si na židli.

12:06

Modlím se, že to nikdo neviděl.

14:00

Ať už v tom má zástupce společnosti jakýkoliv systém, abeceda to není.

14:06

Čeká nás ještě dobrá půlka.

14:07

S každou minutou mi klesá nálada a stoupá tep.

14:20

Třesou se mi ruce.

14:21

Třese se mi hlas.

14:22

Neumím mluvit anglicky.

Neumím mluvit česky.

Neumím mluvit.

Nemůžu dýchat.

14:30

„Doležalová!“ zazní hlas.

Sbírám to něco, co ze mě zbylo, přizabím se na schodech o sukni a dolétám do místnosti, kde se koná pohovor.

Zástupce se na mě usmívá.

Já se pokouším udělat totéž.

V hlavě mám jen čtyři slova: JE-MI-TO-JEDNO

„Hallo, how are you?“¹

„My name is Kate,“² odpovídám.

On na mě chvíli zmateně kouká.

Já se na něj směji, neb mi dochází, že se mě neptal na jméno.

Po tomhle už to místo stejně nemám šanci dostat. Jako zázrakem ze mne opadá jakákoliv nervozita, povídám si s ním o zvířatech, o sobě, o jídle, o zálibách a po 30 minutách, ve kterých jsem mu dokonce stihla říct dva vtipy, odcházím.

15:00

Zástupce agentury mi klepe na rameno se slovy „Tohle byl dnes nejlepší pohovor.“

Já pozvedám obočí, v duchu se mu vysměji a odjíždím domů s myšlenkou „No, byla to zábava.“

1 „Dobrý den, jak se máte?“

2 „Jmenuji se Katka.“

12. 03. 2014 – středa

16:27

Zvoní mi telefon. Je nějakých čtrnáct dní po pohovoru. Jsem v knihkupectví.

„Kateřina Doležalová, prosím?“

„Dobrý den, Kateřino, zrovna mi volal zástupce společnosti a chtějí vás na loď do Francie....“ Hlas po té pokračuje v mluvení. Mě to zní jako: „Bla bla bla Francie bla bla bla Francie. Jedeš bla bla za dva dny bla bla.“

Jsem mírně v šoku a má reakce je asi následovná: „Ano, jistě, chápu, беру, zařídím, jistě, není problém, za dva dny, samozřejmě.“

16:38

Pokládám telefon.

Nedýchám.

Nemrkám.

Zakládám knihu zpět do police.

S výrazem „viděla jsem smrt a nechci o tom mluvit“ odcházím z obchodu.

16:43

Volám Jimmy.

„Ahoj, takže já jedu do Francie.“ „Cože? Jako kdy?“ „Za dva dny?“ „Cože?!“ Zbytek rozhovoru si pamatuji jen matně. Zněla tam slova jako „hustý, blázen a neuvěřitelný“.

Jimmy zakončuje rozhovor tím, že mi vynadá, že jsem si to laskavě nezařídila tak, aby mě ještě před odjezdem mohla vidět.

Já jív duchu děkuji, velmi mě to uklidnilo. A ano, tahle věta je ironie.

16:58

Volám mámě.

16:58:01

Rozmýšlím si to, a než típnu vytáčení, za tu necelou vteřinu, hlavou mi proletí následující:

Zavolat jí teď hned nemůžeš. No to by se zbláznila, ne hůř, to by jí kleplo. Co se vlastně dělá s někým, kdo omdlí? Jak to říkali ve škole? Stabilizovaná poloha? Zvednout nohy? Zjistit dech? Masáž srdce? Jak to bylo? 30:2? No jasně, že si to pamatuju. Jak je to číslo na záchranku? 150? Jak byla ta básnička? Sto padesát hasiči, oheň jenom zasyčí, sto padesát pět, pomoc jede hned, sto padesát osm znám, policajtům zavolám. Aha takže 155. Jasný. No to bude v pohodě. Vezme to s klidem. Říct jí to musíš osobně. Jistě, ne telefonem. To by jí nekleplo, ale to by mě zabila. Ano po telefonu. Nebo hned ve vstupních dveřích do baráku. V zájmu vlastního bezpečí to típni.

16:59

Jedu domů.

Cestou mi v hlavě běží zhruba tohle:

Když jí to řeknu do očí, bude v šoku, mám šanci na útěk a záchranu života. Kdybych jí to řekla po telefonu, přijdu o ten moment překvapení, samozřejmě by se oklepala, než dojedu domů, že? A vůbec, nemůže mi to zakázat. To jako vůbec ne! Však jsem už v zahraničí byla. Vezme to v pohodě. Pogratiuje mi... jaký jsem blázen. Bude to legrace. Zabije mě. Proč jen proč jsem se vůbec registrovala v té agentuře? Čí to byl nápad? Kdo za to může? Jsi vážně magor, Kate, uvědomuješ si to vůbec? Jistěže neuvědomuješ. Máš ale odvalu, to se ti musí nechat. Nemáš ani čas moc vyšilovat. Za dva dny budeš ve Francii. Jak se vůbec do Francie dostanu? Autobus? Letadlo? Vlak? Co kůň nebo osel? Jak dlouho by to asi trvalo pěšky? Pak se podívám na gúglmapy. To bude štreka. Vše zjistím v tom e-mailu, co mi poslali ze společnosti, že? Bude to pohoda. Jak jí to vlastně řeknu? Mami, jedu do Francie? Stručně a jasně? Nebo ta dlouhá uklidňující verze? Mami, chtěla bych ti něco říct. Ne to je blbý, to zní jako začátek špatný zprávy. Co spíš třeba, mami, tak mi zrovna volali z agentury, uspěla jsem na pohovoru a pojedu do Francie. No to zní dobře, řeknu jí to tak nějak hezky. Hlavně zlehounka. Jen ji nevyděsit.

17:12

Otevírám branku u domu. Přichází mě přivítat pes. Hned si na něm vyzkouším svou řeč.

„Arte, tak mi volali z agentury a pojedu do Francie. V pátek. Co myslíš?“ Vrtí na mě ocasem a vypadá, že si myslí, že je to dobrý nápad. Spokojeně zaparkuji kolo a otevírám dveře do bytu.

17:15

Máma sedí v kuchyni a popíjí s tetou.

Popíjí KAFE! ...

Sedám si na kuchyňskou linku.

Vypadne ze mě:

„Mami, v pátek jedu do Francie.“

Idiote, říkám si v duchu, to je ta hlavně ji nevyděsit verze?!

17:18

Máma utichá.

Já nedýchám.

17:19

Otáčí se na mne.

Naštěstí nemá po ruce žádnou potenciální zbraň.

Teta se na mě taky otáčí.

17:22

Máma mlčí.

17:25

Máma pořád mlčí.

17:32

Máma se nadechuje: „Do Francie? V pátek? Jasně...“ Mírně poklesá hlasem a dodává: „Jako vážně?“

Potvrzuji pokýváním hlavou a ona opakuje: „Do Francie, v pátek. Výborný nápad.“

17:35

Moje teta, mě zasypává otázkami:

„Do Francie? Anó? Do Provence? Do Paříže? Kudy poplujete? Kde se nalodíš? Co tam budeš dělat? Jak tam pojeděš?“

Na žádnou otázku neznám odpověď.

17:41

Zklamaně odchází a po cestě poklepe mámě na rameno a přeje jí pevné nervy.

17:43

Odcházím do pokoje a kontroluji svůj e-mail. Nacházím tam miliony formulářů, dokumentů a pokynů, které je třeba ihned vyplnit, oskenovat a zaslat zpět.

17:45

Vrhám se do druhého byrokratického kolečka. Narazím na list, který udává, co všechno si musím vzít s sebou za oblečení.

Bílá košile, krátké a dlouhé rukávy. Černé boty bez podpatku. Jistě! Ty se budou výborně shánět. „Dobrý den, prosím balerínky číslo 43.“ To zase bude zábava.

18:02

Přichází babička.

18:03

Babička od mámy dostává základní informace o „magorovi co jede do nějaké debilní Francie“.

18:07

Předcítám jim požadavky na oblečení.

S botami vypomohl děda. Daroval mi své černé lakýrky. Vypadají dostatečně.

18:25

Popadám klíče od auta, kreditku, mámu a vyrážím do obchodů pro zbytek.

18:43

První košile krátký rukáv vypadá obstojně, bereme. Druhá košile dlouhý rukáv vypadá obstojně. Bereme. Na nějakou páradu není chuť a hlavně čas. Ponožky bílé, černé, házím do vozíku, aniž bych u regálu snížila rychlost.

18:54

Máme nakoupeno. Naší rychlosti by se klaněl i Bolt.

A pak že nakupování musí trvat hodiny. Jak máma vtipně poznamenala, bylo to proto, že jsme neměly nůž na krku, ale už v krku.

13. 03. 2014 – čtvrtek

01:12

Mám koupenu letenku, oblečení, vyplňuji poslední papíry a průběžně házím věci do kufru.

Ulehám konečně do postele. Nařizuji budík na sedm ráno a usínám.

01:32

Zdá se mi o rozbouřeném moři, pirátech, žralocích, o Titaniku a ledovcích.

07:00

S velkou nelibostí vylézám z postele.

08:00

Obíhám úřady. Nakupuji nutné a naprosto nezbytné věci, mezi které patří, jak se zdá, i balení žvýkaček a smotky do uší. Při nákupu jsem asi nebyla úplně při smyslech. Ve Francii snad mají obchody ne? I když, kdo ví?

12:00

Vše je připraveno a konečně mám čas začít vyšilovat.

12:05

Vyšilování se nedostavilo, prostě mi to pořád nedochází.

Ještě včera jsem měla naplánovaný krásný víkend s holkama. Na další týden kadeřníka, kino a tak dále.

21:19

Koukám na film a v hlavě nemám nic.

23:56

Kupuji jízdenku na vlak, kontroluji letenku a doklady.

00:13

Dobaluji poslední drobnosti.

01:12

Usínám naprosto apatická.

PRVNÍ ROTACE

14. 03. 2014 – pátek

04:20

Budík mě tahá z postele nezvykle brzo. Naspala jsem asi tři hodiny.

04:23

Otevírám oči.

04:25

Snažím se je nechat otevřené.

04:26

Nejde to.

Potmě se doplazím do kuchyně.

04:27

V lednici nahmatám jogurt. Sedím u stolu, oči stále zavřené a snažím se trefit do úst.

04:35

Omyvám si polovinu jogurtu z obličeje.

04:40

Oblékám se.

„Ty rukávy jsou nějaké dlouhé...“ pootvírám oči. Sundám si nohavice z rukou a oblékám si je na nohy.

04:51

Oblečená, připravená.

05:00

Kouknu na svou postel a odcházím.

05:01

Máma mě veze na nádraží a pak raději zbaběle utíká z perónu.

05:14

Vlak odjíždí.

Usínám ve vlaku.

05:23

Probouzí mě jízdenkožrout.

„Dobré ráno, jízdenku prosím.“

„Dobré je v deset,“ zamumlám si pod nosem a s nechutí mu podávám lístek.

Pochopil, že po ránu nemám náladu na povídání a urychleně odchází.

06:16

Přestupuji na další vlak.

Mám zhruba tři hodinky jízdy před sebou. Zouvám si boty. Lehám si na sedačky.

06:18

Hlavou mi prolítne varování všech, které znám, o tom, že ve vlaku se nikdy nespí, že mě okradou, že mě zavraždí, rozčtvrtí na kousky a další a další podobné scénáře, které nejspíš vyčetli v knihách od Agathy Christie, Kinga nebo Jefferyho Deavera, a po této myšlenkové smršti spokojeně a pobaveně usínám.

09:08

„Vážení cestující, blížíme se do cílové stanice...“

09:09

Vyskočím ze sedačky.

Obouvám si boty.

Zouvám je a obouvám si je správně.

Beru kufr a hrnu se ke dveřím.

09:16

Na nádraží pátrám po čemkoli, co připomíná informace.

Uklízečka se jeví jako výborný alternativní zdroj.

„Prosím vás, nevíte, odkud odjíždějí autobusy na letiště?“

„To musíte nahoru po těch schodech, vodbočíte doleva, před tím barákem stojí taková žlutá bedna, tak hned vedle by to mělo bejt.“

Pobírám informace a cestou si opakuju, která ruka je levá a která pravá.

09:26

Nacházím „žlutou bednu“. Naštěstí i přistavený AirportExpress. Jdu za řidičem a ptám se ho, kolik stojí lístek.

„Šedesát, slečno.“

Hroutím se, neb mi dochází, že jsem si vzala jen platební kartu a čtyřicet korun na případnou jízdenku. Bohužel je jízdenka dražší, než jsem předpokládala.

09:27

Rychle přemýšlím, co teď. Spoléhám na řidičovo dobré srdce, své herecké schopnosti a variantu „udělej ze sebe nebohého debila a bude ti odpuštěno“ a začnu vytahovat peněženku. Chvilu do ní koukám a pak začnu vytahovat drobné. „Ježíši, to je hrozné, já tady mám jen čtyřicet dva korun, neberete náhodou karty? Víte, já se nutně potřebuju na to letiště dostat. Letím až do Francie, musím tam být na čas...“, když se znova nadechnu a snažím se dokonce i uronit zoufalou slzičkou, řidič mi bere slovo a povídá: „No dobře, dejte mi čtyřicet a stoupněte si úplně dozadu.“

Zabralo to. Díky bohu.

09:36

Kontroluji letenku. Praha – Lyon, odlet z terminálu č. 3. „Počkat, číslo 3?! Vždyť pražské letiště má jen dva terminály!“

09:37

Záchvat paniky.

09:37:01

Těkám očima po celém autobuse a modlím se, ať někdo zachytí můj pohled a zeptá se, co se děje.

09:38

Všichni mě zvesela ignorují.

09:39

Počítám do deseti a uklidňuji sama sebe. „Tak třeba přistavěli nový terminál, o kterém nikdo neví. Jistě, možné je všechno.“

09:51

„Příští zastávka, terminál tři, odbavování soukromých letů.“ Ou. Pomyslím si, „takže já letím soukromým letadlem, páni, ani jsem nevěděla, že jsem miliardář.“

09:52

Přehodnocuji, musí to být chyba na letence.

09:57

Dojíždím na terminál dvě, kde se odbavují lety z a do Schengenského prostoru.

10:04

Alláh se mnou.

10:05

Díky, díky, díky!!! - můj let je vypsán na tabuli.

10:06

Proklínám ty, co mi málem způsobili infarkt a děkuji těm, co mi vypsali let na tabuli.

10:09

Jdu k předletové kontrole.

10:11

„Máte v zavazadle nějaké tekutiny, slečno?“

„Nemám,“ odpovídám, „rum jsem už dopila a lahev vyhodila.“

Zřízenec si mě přeměří pohledem a můj „dobrý vtip“ nekomentuje.

10:13

Kufr projíždí skenerem.

10:14

Kufr se vrací zpátky a chlap se na mě zle dívá.

Znova pokládá otázku: „Máte v kufru nějaké tekutiny, slečno?“

10:15

Znervózním... no asi teda mám, když už se ptá podruhé.

10:15:01

Na jeho povel rozepínám kufr.

10:15:04

Lituji svého „dobrého vtipu“.

10:16

„Tekutiny jako šampon, pastu, sprchový gel a tak dále.“

10:16:01

Uvědomuji si, že to všechno tam samozřejmě mám, jen mi jaksi nedošlo, že tekutina není jen rum.

10:17

Vytahuji z kufru vše, neb obsah vypadá jak hra tetris. Když z boty vytahuji zubní pastu a z druhé šampon, chlap se na mě dívá vážně hodně divně. Asi ještě nikdy neslyšel o tom, jak se šetří místo v kufru.

Zabavuje mi vše co má více jak 100 ml. Tedy všechno až na pastu a parfém.

10:42

Procházím kontrolou a hlavou mi běží jen to, kde asi ve Francii budu hledat obchod.

10:51

Při čekání na bráně pozoruji dvě roztomilé děti, jak si hrají s plyšákem.

11:00

Děti začínají divočet, asi je taky nebaví čekat, stejně jsou pořád hrozně roztomilé.

11:03

Děti utrhly plyšákovi hlavu. Rozesmálo mě to.

11:05

Děti mu utrhly postupně všechny končetiny. Začínám mít lehké obavy o jejich duševní zdraví.

11:07

Děti začínají pobíhat, křičet, a když se snaží navzájem si urvat hlavy, konstatuji, že tady vážně něco není dobře.

11:12

Děti rozhodně nejsou roztomilé, už třikrát kolem mě proběhly a ručičkama mě praštily přes nohu.

11:20

Jsou to haranti a doufám, že v letadle budou mít roubík.

11:21

Modlím se, ať haranti letí úplně jiným letadlem!

12:00

Neletí, avšak podezřívám letušky, že dětem něco nasypaly do džusu.

13:00

Dosedáme v Lyonu.

13:16

„Bonžůr, sava?“³ pozdraví mě paní na informacích. „Ehm, I need a train ticket to Arles.“⁴

Paní ukáže prstem na terminály. Pochopím, že si jej musím zakoupit sama.

13:18

Přicházím k terminálu. Samozřejmě je celý ve francouzštině.

Tady musím podotknout, že podmínkou práce na lodi ve Francii nebyla znalost francouzštiny! Má jediná znalost z oblasti tohoto jazyka je věta: Šél véblód do tramvajé *nesé mandlé lepé si jé*. A pak při velkém vypětí sil dám dohromady: Že tém, monamůr. Zde má znalost končí.

Ještě rychle stihnu zanádat na narcistické frantíky a začínám přesvědčovat sama sebe že: „To dáš! To dáš! TO DÁŠ!“

13:19

„Tak asi nedáš.“

Vlak jede za deset minut, nevím kde je nástupiště a ve stresu spoléhám na to, že jsem cizinec, který se z toho anglicky vykecá a dostane svolení koupit lístek ve vlaku.

13:23

Stále bloudím kolem jako hladový žralok.

13:25

Stres dosahuje svého maxima. Zoufale popadám kolemjdoucího.

13:25:01

Kolemjdoucí mi v pudu sebezáchovy a toho, abych mu neurvala ruku, sděluje informace o nástupištech a pak spěšně mizí v davu.

13:26

Přiběhnu na nástupiště a vlak má odjíždět za tři minuty.

Kdo byl ve Francii, určitě ví, jaký zábavný tón mají před hlášením: „Tum tadu dada.“ Pak už jen slyším tohle: „A vule vù ž težévé d numero katr sa aml vù bla bla tu destinacion Blemblem, ž Blem, Blala, d Blu Arl ž d vù milamas.“

Při zaslechnutí slova „Arl“ se mi rozbuší srdce radostí. „Můj vlak! MŮJ VLAK!“

13:29

Nasedám s vírou, že mě doveze, kam potřebuju.

18:58

Zajímavé zjištění, ve Francii jezdí vlaky zcela zdarma. Za celou cestu se neobjevil jediný jízdenkožrout a tak jsem si vlastně lístek neměla kde koupit. Mé svědomí je čisté.

19:00

Vystupuju v Arlesu a podle GPS v mobilu hledám přístav. Je zhruba čtyři minuty chůze od nádraží, což je příjemné.

19:04

Cítím vodu, lehký větřík a naftu.

19:05

Vidím lodě. Několik lodí. Zcela vzadu postává ta nejmenší, s vlaječkou na přídi a malým světýlkem na můstku.

19:07

Můj zrak právě spočinul na „dámu“ v modrém, nesoucí jméno MS. Spés Ultima.

19:08

Přicházím k proskleným dveřím nabitá adrenalinem. Jsou zamčené, ale je na nich nalepen papír s telefonním číslem a francouzskou poznámkou. Ano, ta mi velmi pomohla...

Vytáčím a modlím se, ať ten někdo mluví anglicky!

19:10

Nikdo to nebere.

19:20

Vytáčím znova.

3 běžný francouzský pozdrav

4 „Potřebuji lístek na vlak do Arlesu.“

19:25

Uvnitř lodi zaznamenávám pohyb. Adrenalin se rozpouští v blaženou euforii. Rozsvítí se světla a přede mnou stojí Viking.

Přesvědčuji sama sebe, že sním.

Viking se na mě usmívá, odemyká dveře a lámanou angličtinou mě vítá na lodi.

Viking je z Francie.

Provádí mě salónky a koridory, mě ovšem více zaujaly jeho dlouhé vlasy, hluboký tón hlasu, jeho velká ramena a dlouhé vousy. Vikingovi už chybí jen přílbice s rohy.

19:30

Snažím se nemyslet na to jak vypadá, ale na to co mi říká.

19:35

Po krátké prohlídce mě vede do podpalubí a ukazuje mi kajuty pro posádku.

Mám si jednu vybrat.

Učiním tak.

Popřeje mi dobrou noc a odchází.

21:00

Převlékám si postel.

Několikrát se praštím lokty do stěny, hlavou do skříně a okopu si palce.

Kajutka je nezvykle malá.

Pro představu – i zuby si mohu čistit z postele.

Dva krát tři metry. To je vše.

Postel, umyvadlo, skříň a malé okénko.

22:15

Ulehám do postele. Loď se lehce pohupuje.

23:40

Usínám vyčerpáním z cesty a vnitřním „klidem“, že zbytek posádky přijede až druhý den na večer. Pořád mám den volna, kdy mohu zmapovat okolí a prostředí a dokoupit všechny zabavené předměty z letiště.

15. 03. 2014 – sobota

09:00

Probouzí mě klepání na dveře kajuty.

09:01

Vstávám z postele a po nárazu do police opět ulehám.

09:04

Vstávám podruhé.

Otevřu dveře: „Yes?“⁵

Kouká na mě středně vysoký muž s docela milým úsměvem. Představuje se mi jako Christian. „Hi, you are Kate, right? I want to speak with you, lets say in 15 minutes?“⁶

Souhlasím. „No to nám ten VOLNÝ den hezky začíná,“ mumlám si pro sebe. Promluví s ním a pak se půjdu projít, co je na tom.

09:25

Scházíme se v jídelně.

Tady se musím malinko zastavit a popsat vám jak naše loď vlastně vypadá.

No ono bude stačit, když si představíte výbuch atomové bomby, která rozmetala kusy nábytku, igelitu a nářadí všude kolem a malý bagřík v tom chaosu prohrnul několikero cestiček, aby vůbec bylo kudy chodit.

S Christianem se pak scházíme na mýtině uprostřed chaosu poblíž jídelny – to odhaduji dle nakupených talířů a jiného nádobí. On sedí u stolku a směje se na mne.

11:00

Po „krátkém“ rozhovoru, kdy se mi znova představuje a informuje mne, že bude můj boss pro tuto sezónu, mě požádá, zda bych mu nepomohla připravit kajuty pro posádku, jako takové hezké přivítání.

Souhlasím, přeci šéfa nenaštvu hned první den.

12:00

Volno a procházka se odkládají na později.

14:00

Povlákám poslední postel.

Přichází šéf. Děkuje mi a žádá mě, zda bych mu nepomohla roznést do každé z kajut čokoládky a plechovku koly. Bude to trvat jen pár minut.

17:00

Hotovo.

... do doby než přichází šéf.

Nasazuji opět milý úsměv a v duchu si trhám hlavu, že jsem přijela dřív, než jsem vůbec musela.

17:12

Proklínám letecké společnosti, že mají tak debilní spoje.

17:12:01

Proklínám šéfa, že mi nedá pokoj.

17:20

Trochu se uklidňuji a procházím s ním kajuty pro pasažéry.

Po otevření té první se mi chce křičet a to hodně nahlas.

Znáte tu hru tetris ne? Hráli jste ji někdy s nábytkem? No...

5 „Ano?“

6 „Ahoj, ty jsi Kate, vid? Chtěl bych s tebou mluvit, řekněme za 15 minut?“

17:25

Zavíráme a jdeme do druhé kajuty.

Stejná scéna s tetrisem. Hrnou se mi slzy do očí.

Třetí dveře, před jejich otevřením se přežehnám.

Zaberu za kliku a nic. Dveře se ani nepohnuly. Zaberu znova, něco je zevnitř blokuje. Christian zabere, já zaberu, až se pootevřou na dobrého půl metru. Vlastně ani nechci jít dovnitř. Na rozkaz ale musím.

Ne, ne, ne, ne, ne! Tolik lůžkovin jsem pohromadě neviděla snad nikdy. Matrace, peřiny, polštáře, povlečení od země, ke stropu. Všude.

17:40

Spěšně utíkám z kajuty.

17:42

Přicházíme k dalším dveřím. Odevzdaně je otevírám.

V Louvru měli asi málo skladovacích prostor, a tak si všechny obrazy odložili zde. Uvažuji, zda máme na lodi vůbec tolik stěn, aby to byly schopny pojmout.

Postupně procházíme zbylé kajuty a v každé nacházíme další hromady něčeho.

19:42

Pohlcuje mě představa „úklidu“, zapomínám na procházku i na volno a myslím jen na Hirošimu a Sodomu a Gomoru.

20:11

Jediná věta, kterou jsem schopna utvořit, je: „Mission Impossible.“⁷

20:19

Ležím na posteli a očekávám příjezdu zbytku posádky.

Slyším kroky, pak další...

20:20

Vyjdu ze dveří a potkávám malou ženu.

Usměje se na mě, podá mi ruku, vytřese mi z ní poslední kapku krve a představí se: „Maria de Lurdes Miniero Coelho Salueha Moiteiro.“

20:21

Jsem šťastná, že mi ruku neurvala.

Jsem šťastná, že se mi do ní vrací cit.

Jsem šťastná, že se mi opět prokrvuje.

Jsem šťastná, že si pamatuji aspoň to první – Marie.

20:22

Lituji, že nemá delší jméno, pamatovalo by se to líp.

Naštěstí netrvá na tom, abych ji oslovovala celým jménem, a díky bohu se mi nechce znova představovat – ruka by to již nemusela vydržet.

Zahodí kufr do kajuty a žene si to koridorem, bůh ví kam.

Další kroky.

20:24

Poznávám Tibora. „Hallo sweet heart.“⁸ Pronese velmi šibalským tónem a obejmě mě.

Neschopná slova ho nechávám, on mě pak pouští a prochází do své kajuty.

20:25

Vidím vysmátou blondýnu, co vláčí růžový kufr.

„Bože, ještě toho trochu,“ říkám si.

⁷ „Nesplnitelná mise.“

⁸ „Ahoj zlatíčko“

„Hi! I'm Georgiana!“⁹ směje se od ucha k uchu, až to vypadá, že se mě chystá spolknout.

Nakonec přichází Robert. „Hej, Robert, haha.“ Potřásáme si rukou.

To je vše, žádné další postavičky. Prozatím.

V této části lodi jen já, šibalský chlípák, ženská co mě málem spolkla, Marie co má jméno dlouhé jako telefonní seznam a haha chlapec.

„No, tak to bude zajímavé,“ říkám si a radši se uklízím zpět do mé kajuty.

20:30

Z reproduktoru na stropě se ozve: „Chrrr vrrr bzzz všššš bfff zzzz.“

„Aha, no to bylo velmi zajímavé hlášení. Jasně, provedu.“ Líně otočím na další stránku rozečtené knihy.

20:33

„Bzzz vžžž trrrr ššššššš.“

20:33:01

Ignoruju.

20:35

Slyším dveře a lehký rozruch.

20:40

Stále ignoruju.

Hlasy. Kroky. Dveře.

20:42

Zavírám knihu a jdu se podívat, co se děje.

Na chodbě probíhá debata o nefunkčním rozhlase. Přirozeně nikdo neví co tak přibližně má „brr chrrr všššš žžž“ znamenat.

20:43

Ozve se nějaký robotický hlas.

„Dear crew, please make your way to main lunch next to the stairs near the reception, in five minutes we will have short meeting. Thank you.“¹⁰

22:00

Nevím, co většina lidí rozumí pod pojmem „short“¹¹, ale náš manažer si to přeložil jako hodina a půl.

Během této doby poznávám i zbytek posádky, jména si zatím rozhodně nepamatuji. V paměti mi utkví David – což je náš kuchař, pak se tam mihne namachrovaný svalovec, někdo se jménem jako pro psa, kapitán naší lodi, Viking – náš druhý kapitán, sailor, inženýr a manažer jménem Costa, což se pamatuje dobře.

Dovídáme se ještě, že jeden člen přijede později. Meeting byl vlastně zcela o ničem, jediná podstatná informace je, že zítra v 7:00 se začíná s úklidem.

22:07

Vybavuji si všechny ty otevřené dveře a za nimi tetris, taky kouknu kolem na ten „atomový výbuch“ a chce se mi utíkat pryč.

Místo útěku volím odevzdaný odchod do kajuty.

Je neděle večer. Do pátku do 17:00 musí být vše hotovo. Je mi jasné, že tento týden bude má zkouška odvahy.

23:50

S myšlenkou „pokud Kate přežiješ tohle, tak už přežiješ všechno“ usínám.

9 „Ahoj, jsem Georgiana!“

10 „Vážená posádko, přijďte prosím za pět minut do hlavní místnosti u schodů, poblíž recepce, budeme mít krátkou schůzi. Děkuji.“

11 krátký